

Sygn. akt III Ca 425/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Mieczysław H. Kamiński,

Sędzia SO Agnieszka Skrzekut

Sędzia SO Katarzyna Kwilosz-Babiś - sprawozdawca

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

przy uczestnictwie A. G. i B. G. (1)

o wpis hipoteki przymusowej

na skutek apelacji B. G. (1)

od wpisu Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 15 kwietnia 2016r., sygn. akt Dz.Kw. 5211/16

postanawia:

oddalić apelację.

Katarzyna Kwilosz-Babiś Mieczysław H. Kamiński Agnieszka Skrzekut

Sygn. akt III Ca 425/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. we wniosku z dnia 8 kwietnia 2016r. domagał się wpisu na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...), której właścicielami na prawach ustawowej wspólności małżeńskiej są A. G. i B. G. (1), hipoteki przymusowej z tytułu nieopłaconych składek na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne za okres 07.2010r. od 01.2012r. do 03.2012r., oraz na Fundusz pracy za miesiąc: od 09.2010r. wynikających z decyzji z dnia 5 grudnia 2012r. powiększone o 50 % na podstawie art. 110¹ ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Sąd Rejonowy w Nowym Targu - uwzględniając powyższy wniosek - w dniu 15.04.2016r. dokonał w dziale IV księgi wieczystej żądanego wpisu.

Powyższe postanowienie zaskarżyła apelacją uczestniczka B. G. (1) zarzucając, iż nieruchomość objęta księgą wieczystą nr (...) stanowi jej własność. Zarzuciła, że zobowiązania szefa firmy (...) były spłacane a pozostałą kwotę ściągnął komornik i wszystko w ZUS jest uregulowane. Podała, że kwota 1958,31 jest niesprawiedliwa a wchodzenie na jej majątek niezgodne z prawem. Dalej zarzuciła, że mąż 15 lat temu porzucił rodzinę, ma z nim separację sądową i w związku z tym nie odpowiada za długi męża.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie może być uwzględniona, ponieważ zarzuty w niej zawarte są nieskuteczne.

Zgodnie z treścią art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 r., poz. 1442) wystawione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokumenty stwierdzające istnienie należności z tytułu składek oraz jej wysokość są podstawą wpisu hipoteki do księgi wieczystej nieruchomości stanowiącej własność zobowiązanego. W myśl art. 26 ust. 3 cytowanej ustawy, dla zabezpieczenia należności z tytułu składek Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługuje hipoteka przymusowa na wszystkich nieruchomościach dłużnika, z uwzględnieniem ust. 3a i 3b. Zgodnie z treścią przywołanego przepisu art. 26 ust. 3a ustawy, przedmiotem hipoteki przymusowej może być między innymi nieruchomość stanowiąca przedmiot współwłasności łącznej dłużnika i jego małżonka. Podstawą ustanowienia hipoteki przymusowej jest doręczona decyzja o określeniu wysokości należności z tytułu składek, o odpowiedzialności osoby trzeciej lub o odpowiedzialności następcy prawnego.

Powołany przepis zawiera dwa warunki, które winny zostać spełnione łącznie, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych mógł skutecznie wystąpić z wnioskiem do właściwego sądu wieczystoksięgowego o ustanowienie hipoteki przymusowej, a mianowicie: wydanie decyzji określającej wysokość należności z tytułu składek oraz doręczenie jej dłużnikowi i ewentualnie jego małżonkowi. W zakresie obu tych warunków znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 r., poz. 267) zwanej dalej k.p.a. Do wniosku o wpis hipoteki przymusowej na podstawie powołanego wyżej art. 26 ust. 2 i 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych winien zatem dołączyć dokumenty stanowiące podstawę wpisu, a mianowicie decyzję określającą należności z tytułu składek oraz dowód jej doręczenia dłużnikowi. W niniejszej sprawie dokumenty takie zostały dołączone. Wnioskodawca przedłożył bowiem decyzje określające wysokość należności z tytułu składek, w której mieści się kwota żądanej hipoteki oraz dowody jej doręczenia uczestnikom.

Zgodnie z art. 626⁸ § 2 k.p.c. rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. W postanowieniu z dnia 13.03.2014 r., I CSK 289/13, Biul.SN 2014/5/14, Sąd Najwyższy stwierdził, że dowód doręczenia decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o określeniu wysokości należności z tytułu składek, o odpowiedzialności osoby trzeciej lub o odpowiedzialności następcy prawnego (art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej tylko wtedy, gdy w sposób niewątpliwy wskazuje, że doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Jeżeli dokonano doręczenia zastępczego, kognicja sądu wieczystoksięgowego nie obejmuje badania, czy adresat o nadejściu przesyłki wiedział i czy mógł ją odebrać.

W niniejszej sprawie podstawą wpisu hipoteki były dwie decyzje : z dnia 5.12.2012r. i z dnia 29.01.2013r. Pierwsza z nich została doręczona zarówno A. G. jak i B. G. (1) zgodnie z art. 44 k.p.a. Z dołączonych do wniosku dowodów doręczenia w/w decyzji wynika bowiem, że przesyłki, które ją zawierały zostały ekspediowane do obojga właścicieli nieruchomości, za pośrednictwem operatora pocztowego, na adres zgodny z treścią decyzji tj. os. (...), N.. Z powodu niemożności doręczenia przesyłek pod wskazanym adresem zastosowano wobec nich doręczenie zastępcze, o którym mowa w art. 44 k.p.a., przechowując pismo przez okres 14 dni w placówce pocztowej. Zawiadomienie o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej z informacją o możliwości jego odbioru w terminie 7 dni od dnia pozostawienia zawiadomienia umieszczono w skrzynce pocztowej adresata. Wobec niepodjęcia przesyłek w terminie 7 dni, awizowano je powtórnie. Z uwagi na niepodjęcie przesyłek przez adresata zwrócono je nadawcy.

Druga z w/w decyzji również była wysłana do obojga małżonków na adres wskazany w decyzji tj. os. (...), N., przy czym A. G. odebrał przesyłkę osobiście w dniu 18 lutego 2013r. (po pierwszym awizie w dniu 13 lutego 2013r.), natomiast B. G. (1) po dwukrotnym awizowaniu przesyłki jej nie odebrała pisma – co jest równoznaczne w skutkach z doręczeniem zastępczym na zasadzie art. 44 k.p.a.

W świetle powyższego prawidłowo uznał Sąd I instancji, że przesłanki związane z doręczeniem zastępczym, o których mowa w art. 44 k.p.a., zostały w sprawie spełnione, a więc zostało ono dokonane prawidłowo

Jak wskazano wyżej badanie przez sąd wieczystoksięgowy doręczenia decyzji mieści w sobie wyłącznie konieczność oceny, czy została ona wysłana na adres wskazany przez Zakład Ubezpieczeń Społeczny i czy została doręczona zgodnie z przepisami regulującymi sposób doręczenia, natomiast nie podlega badaniu to, czy wysłano ją na adres właściwy ani to czy w ogóle zachodziły podstawy do wydania takiej decyzji. Badanie takie oznaczałoby bowiem ocenę prawidłowości trybu procedowania w postępowaniu administracyjnym, w którym decyzja ta została wydana, wykraczającą poza kognicję sądu wieczystoksięgowego, która nie obejmuje badania innych okoliczności niż dotyczących wniosku, dołączonych do niego dokumentów i treści księgi wieczystej. Z tej przyczyny nie można uwzględnić zarzutu apelacji dotyczącego sploty wszelkich zadłużeń wobec ZUS przez A. G..

Nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy również pozostałe zarzuty podnoszone w apelacji. W szczególności zauważenia wymaga okoliczność, że postępowanie wieczystoksięgowe, oparte jest wyłącznie na dokumentach i z tej przyczyny ma ono sformalizowany charakter. Sąd zgodnie przywołanym wyżej przepisem art. 626⁸ §2 k.p.c. rozpoznając wniosek bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Zakres oceny sądu w tym postępowaniu ogranicza się więc do tego czy na podstawie księgi wieczystej oraz załączonych dokumentów wniosek można uwzględnić czy też nie, a wówczas podlega on oddaleniu. W niniejszej sprawie ocena ta obejmowała więc oprócz opisanych kwestii związanych z decyzją stanowiącą podstawę wpisu, tylko treść księgi wieczystej. Z wpisów w niej dokonanych w zakresie prawa własności, wynika natomiast, iż uczestnicy A. i B. G. (2) są wpisani jako współwłaściciele na podstawie ustawowej wspólności małżeńskiej, a więc pomiędzy wnioskiem, decyzją, a stanem prawnym nieruchomości istnieje taka wzajemna korelacja, która pozwala na uwzględnienie żądania. Ujawniona współwłasność na prawach wspólności małżeńskiej, jest w sprawie kwestią rozstrzygającą odnośnie możliwości zastosowania art. 26 ust. 3a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Niedopuszczalne jest natomiast w sprawie prowadzenie innych dowodów niż te, jakie wynikają z zakresu kognicji ustalonej przepisem art. 626⁸ §2 k.p.c., ani też dokonywania ocen na innej płaszczyźnie. Z tej przyczyny Sąd nie może uwzględnić zarzutów dotyczących okoliczności mających związek z ewentualnym naruszeniem zasad współżycia społecznego przez uczestnika (poprzez porzucenie rodziny) a także ewentualnej separacji małżeńskiej. Nawet jeśli prawdą jest, że apelująca B. G. (1) uzyskała orzeczenie sądu o separacji małżeńskiej (które to orzeczenie powoduje m.in. ustanie wspólności ustawowej małżeńskiej) to wskutek braku ujawnienia wyroku separacyjnego w księdze wieczystej okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o wniosku ZUS Odział w N. w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Jak ustalił Sąd Okręgowy w księdze wieczystej nr (...) jako właściciele nieruchomości nadal figurują A. G. i B. G. (1) na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej. Z tej przyczyny w postępowaniu o wpis uczestniczka nie może bronić się takimi zarzutami, jakie zostały podniesione w apelacji. Jeśli natomiast w ocenie skarżącej, ujawnione obecnie prawo, zostało wpisane błędnie, przysługuje uczestniczce roszczenie z art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece o uzgodnienie stanu prawnego wynikającego z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Z przytoczonych względów Sąd Okręgowy uznając apelację za niezasadną oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Katarzyna Kwilosz-Babiś Mieczysław H. Kamiński Agnieszka Skrzekut

(...)